

която отиваше надолѣ въ долината. Прѣдложихъ що-то да трѣгнемъ прѣзъ оная пѣтека и отъ нѣкое блиско село да се снабдимъ съ хлѣбъ и други провизии за десетина дена баремъ да си имаме. На това Войновски не се съгласи, обаче работата била инѣкъ. Единъ отъ другаритѣ ни — Досю се именува-ше, ми пришепна, че въ Х. Костадинъ имало хлѣбъ. Азъ се страшно възмутихъ, изправихъ пушката си къмъ Х. Костадина, като го заставахъ да изваде отъ чантата си единъ хлѣбъ отъ 3 оки тѣжина. Троицата се силно скамфузи. Раздѣлихме хлѣба на 19 равни части и го раздадохъ на момчетата. Слѣдъ това трѣгнахъ съ дружината по помѣнатата пѣтека. Слѣдъ като изгуби провизиитѣ си, казаната троица, която по-рано не се съгласяваше, и тя ни послѣдва. Пустнахъ двамина да вървятъ на 100—200 крачки на-прѣдъ. Бѣхме извървели 3—4 к. м., когато единъ отъ двамината прѣднѣщи ми съобщи, че съгледалъ горѣ въ баиря кошара. Заобиколихме отдалече кошарата и до като кучетата ни залаятъ, ние прѣтиснахме овчаритѣ въ стржгата, когато дояха овцетѣ си, като слѣдъ това наредихъ постове на височинитѣ за всѣки случай. Тѣзи овчари ни указаха добро гостоприемство Тамъ се нахранихме добрѣ. Тѣ ни разправяха за Панагюрското и Търновското възстания. Тѣ ни казаха, че сж вече прѣкратени, но ние не дадохме пълна вѣра на това, а продължихме пѣтя си за тамъ. Сутрината, прѣди да трѣгнемъ, Александъръ Х. Димитровъ ме помоли да го оставя на кошарата, понеже нѣмаше вече сили да продължава. Бѣше съвършено отпадналъ. Прѣдъ видъ на това, а още и че е мѣлолѣтенъ, мжчно подозиранъ отъ турцитѣ, рѣшихъ щото да му удовлетворимъ молбата. А сжщо тѣй и Войновски се съгласи. Повикахме овчаря—господаръ на кошарата и му прѣдложихъ да приеме Александра, ако е увѣренъ, че може да бжде прѣкритъ при тѣхъ, съ задължение, слѣдъ умирението да го прѣпрати въ Румания. Овчаря, слѣдъ като помисли малко, каза, че е съгласенъ.